

Khoảng bằng giờ năm ngoái. Ông Nguyễn Cao Kỳ đã một lần quấy nhiễu cái Tết con Đê của người Việt hải ngoại với những tin tức, đồn đoán, lên án và phân trần, đôi chối và minh xác, quanh việc ông xin Việt Cộng cho ông “về quê ăn Tết”.

Một năm sau, cái Tết con Khỉ chưa kịp đến, thì cũng ông Nguyễn Cao Kỳ, lại một lần nữa làm phiền mọi người với những tin tức rất “khỉ”, quanh cái việc đã bị “xù” từ năm ngoái.

Một kẻ “chiến bại”, từ “râu kềm” biến thành “râu quặp”, cái bản mặt năm xưa vênh váo bây giờ cúi gằm xuống, đi xin xỏ ân huệ “khoan hồng” nơi kẻ thù cũ để được “về quê ăn Tết”, thì có gì đáng nói, có gì đáng gọi là phiền nhiễu; bất quá nhờ một bãi nước miếng khinh bỉ. Phiền là ở chỗ đương sự bất cố liêm sỉ, không chịu một mình lặng lẽ nuốt nhục chạy theo tư lợi; ngược lại còn cố tình làm rùm beng, xác xược khoác cho mưu đồ ti tiện của mình những danh nghĩa rỗng rỗng, kéo vào cuộc chẳng những danh dự và tiết tháo của các đồng đội cũ, mà luôn cả chính nghĩa của toàn bộ cuộc đấu tranh đánh cộng sản của quốc dân VN với tổn phí hàng triệu sinh mạng, đến nay vẫn còn tiếp diễn sau ba phần tư thế kỷ đẫm máu và nước mắt. Xác xược ở chỗ Nguyễn Cao Kỳ không tự biết mình là ai, mình đang đứng ở đâu và đang làm cái gì.

Câu chuyện “khỉ” Nguyễn Cao Kỳ năm nay bắt đầu từ một số tin tức xem ra có vẻ sắp đặt trước và đầy úp mở.

Từ Hà Nội, ký giả Jane Perlez đánh đi bản tin đề ngày 25-01-04, tường thuật về việc Nguyễn Cao Kỳ, nguyên Thủ Tướng VNCH được nhà cầm quyền cộng sản VN cho phép về thăm quê hương. Cách viết bản tin làm mọi người hiểu rằng ký giả này có cùng ngòi chung một chuyến tàu bay với NCK về VN. Những chi tiết viết trong bản tin lại còn nửa úp nửa mở gây ra nhiều suy luận, đồn đoán, chứng tỏ NCK không đơn giản chỉ “về thăm quê hương”, mà đằng sau còn nhiều thứ, bay mùi. . . khét khét. Bản tin này được đăng tải ngày hôm sau trên tờ New York Times, tăng thêm trọng lượng cho việc Nguyễn Cao Kỳ “qui hàng” Việt Cộng.

Mùi gì . . . khét khét ?

Trước hết, đó là mùi. . .cứt ngựa cao bồi Texas. Bản tin cho biết chuyến “về quê” của NCK đã được sự khuyến khích trong hậu trường của chính quyền Bush, mặc dầu không chính thức (. . .though informal, comes with some behind - the - scenes encouragement from the Bush administration.). Liên đó, bản tin bồi thêm rằng, năm ngoái, một viên chức Mỹ ở Hà Nội cũng đã từng gợi ý với chính quyền VC là nếu muốn cải thiện hình ảnh của họ (VC) với Mỹ, thì hãy “hàn gắn” (try to mend fences) với Ô.Kỳ.

Khiếp chưa! Kỳ-ta “có vai trò” trong tuồng hát thủ thuật chính trị (real-politics) Mỹ rồi đấy nhé! Còn nữa. Bản tin còn thuật lại lời Kỳ-ta “bám tấy” Việt Cộng, rằng-thì-là. . .họ muốn cân bằng mối quan hệ phức tạp của họ với Trung Quốc bằng cách giao dịch tốt hơn với Hoa Kỳ. Trung Quốc càng mạnh lên ở châu Á thì Việt Nam (VC) càng lo ngại, mặc dầu hai nước đều là Cộng Sản. . .(. . .he said, the Vietnamese want to balance their complicated relationship with China with better dealings with the United States. As China has become stronger in Asia, Vietnam has become more wary, even though the two countries share Communist political beliefs.) Thấy chưa! Kỳ-ta “có chân” trong sông xi-phê “geopolitics” giữa Mỹ, Trung Cộng và Việt Cộng nữa rồi, đầu phải chỉ có. . .châu rìa và đánh ké mà thôi.

Kỳ-ta “có chân” quan trọng đến thế giữa hai siêu cường, tay giắt mấy chú VC mồ côi và đầy lo lắng, thế mà cả hai “đại ca” cứ im như thóc, là làm sao ? “Đại ca” Mỹ đã được ký giả (cặc ké) Perlez đẩy vào hậu trường (behind-the-scenes) rồi, nếu có bị cật vấn, bất quá bảo “no comment” là xong. Riêng “đại ca” Tàu Cộng thì cả một câu “no comment” cũng không có. Khỉ ơi là khỉ! La hoảng về những lời đao to búa lớn của cậu Kỳ-Em, lại chính là mấy chú Việt Cộng mồ côi kia, mới thật là. . . khỉ!

Bịt mũi ăn . . . Ca-K.

Ngay sau khi Cao-Kỳ lên tiếng gây ồn ào, hệ thống truyền thông VC được huy động, trước hết là rêu rao “chính sách khoan hồng của nhà-nước-ta”, kể đó phân trần rằng cho Cao-Kỳ về VN là thể hiện chính sách nói trên,

chứ không phải để chiều lòng ai cả. Ô hay! Ai khảo mà xưng?

Tiếp theo, là một loạt các tài liệu về lý lịch Cao-Kỳ được phổ biến; nhờ đó mọi người biết thêm rằng Nguyễn Cao Kỳ ở quê còn được gọi là Kỳ-Em vì thân phụ của ông ta (ông Giáo Hiếu) vốn hiếm con trai, đi cầu tự mới sinh ra được một mụn, bèn phải đặt tên cho đứa “con cầu tự” núp bóng tên người anh họ, cũng là Nguyễn Cao Kỳ; để phân biệt, ở ngoài đời gọi cái anh râu quặp đang làm phiền chúng ta là “Kỳ-Em”. Các chi tiết khác do Việt Cộng công bố về lý lịch Kỳ-Em, đại khái là một đứa trẻ tầm thường về mọi phương diện. Có tài liệu ở vài địa phương còn mô tả Kỳ-Em như là một loại “Xuân Tóc Đỏ”, nhờ thời cuộc nhiễu nhương, xuất thân “du thủ du thực” mà leo lên địa vị một thời. Thậm chí có tờ báo VC còn vẽ hí họa một tên cao-bồi “mặt ngựa”, dưới chú thích là Nguyễn Cao Kỳ.

Nói gì thì nói, không thể chối cãi được sự thật là vở tuồng “real-politics” (đăng sự có Mỹ) do Kỳ-Em sáng tác ra, đã bị đập được ít nhất là một tên VC (Phạm Thế Duyệt), vì đó là tên VC cao cấp nhất, nhân danh “Mặt Trận Tổ Quốc” chính thức đứng ra tiếp xúc Kỳ-Em, chụp hình đăng báo.

Nói gì thì nói, vì nhu cầu nịnh bợ Mỹ mà VC đã bị Kỳ-Em bịp một cách ngon ơ. Xưa kia, thời còn hăng tiết vọt, Việt Cộng hát “quốc ca” với câu “. . .thề phanh thây uống máu quân thù”. Nửa đường giết mình vì cái chân tướng “terrorist” lộ liễu hở hênh quá, bèn “xiu bớt”, hát rằng “. . .đường vinh quang xây xác quân thù”. Hát thế, e vẫn chưa tẩy được hết mùi “terrorist”. Nay có lẽ đã đến lúc mấy chú cộng sản Việt mồ côi “hạ quyết tâm” bịt

Phùng Ngọc Sa

**Bịt
Mũi
Ăn
Ca-K**

mũi ăn Ca-K, và đổi quốc ca lại lần nữa. Hát rằng “. . .thề bưng bô bọ để quân thù”. Muốn “bưng bô bọ để” cho đúng mực, thì phải cắn răng, bịt mũi mà “ăn Ca-K”.

Đã đành bịt mũi ăn Ca-K, ngặt nỗi loại Ca-K này nó “phá bụng” dữ lắm.

Từ lâu, báo chí Mỹ đã liệt Cao-Kỳ vào loại “chameleon”; người Việt miền Nam dịch là con “Kỳ-Nhông”.

“Kỳ-Nhông là ông Kỳ-Đà; Kỳ-Đà là cha Cắc-Ké; Cắc-Ké là mẹ Kỳ-Nhông”.

Ba con nói trên thuộc cùng một gia tộc (family) tuy thế phải có hơi “mất trật tự” một chút, nhưng có vài đặc tính khác nhau. Cắc-ké là hình ảnh của

bọn tiểu nhân. Kỳ-đà là chuyên “cản mũi”. Còn Kỳ-Nhông thì đặc biệt tùy hoàn cảnh có thể đổi màu nhanh như chớp. Cái này các chú VC đã từng mệnh danh là “bọn cơ hội chủ nghĩa” đó mà.

Khi Kỳ-Nhông Ca-K đang từ màu xanh biến thành màu đỏ, miệng lưỡi của nó lập tức thay đổi. Nên nhớ cái lưỡi con Kỳ-Nhông rất dài (dài gần bằng chiều dài của toàn thân nó) và có khả năng thò ra thụt vào nhanh hơn máy.

Khi thò cái lưỡi dài ra để nịnh bợ Việt Cộng, Kỳ-Nhông Ca-K trầm ngâm gật gù phán: “. . .về đến đây tôi mới thấy rõ quả thật tình hình nước ta đòi hỏi phải có một chính phủ mạnh. . .”. Ý ông ta muốn nịnh rằng “công an trị” là cần thiết. Tội nghiệp! Ông ta không hề biết rằng “nước Việt Cộng” hiện đã có cả một nhà máy sản xuất dùi cui điện, lập ra từ thời đế quốc Liên Xô bắt đầu sụp đổ. Ông ta cũng không hề biết rằng trong ngân sách mới nhất công khai hóa theo đòi hỏi của “kinh tế thị trường”, nước Việt Cộng dành trên 50% cho bộ máy công an và bộ đội. Cái lưỡi dài của Kỳ-Nhông Ca-K đặc biệt làm cho “nhân sĩ phản kháng” Hoàng Minh Chính dùng dùng nổi giận, nhưng những tên đồ tể VC cũng không lấy thế làm khoan khoái. Bởi vì ngoài đặc tính đổi màu nhanh như chớp, con Kỳ-Nhông còn có đặc tính nữa, là “không lường trước được”. Đặc tính đó cũng đã từng được báo chí Mỹ dùng để mô tả Nguyễn Cao Kỳ: unpredictable.

Khi cái lưỡi của con Kỳ-Nhông thụt lại để cất nghĩa tại sao Việt Cộng cần phải “hoà hợp hoà giải” với Kỳ-Em, nó “cương ẩu” qua đài BBC đại ý rằng: “. . . phải quên quá khứ để hướng về tương lai. . . trong quá khứ, không có kẻ thắng người bại. . . chỉ có một bên nhận súng của Nga, của Tàu; bên kia cầm súng của Mỹ, hai bên cùng là người Việt giết nhau túi bụi, chẳng có vinh quang gì cả. . .”. Tội nghiệp! Tự bôi bẩn mình là tay sai Mỹ để được đánh đồng hạng với Việt Cộng là tay sai Nga Tàu, khiến cho Người Việt Quốc Gia trên khắp thế giới phần

nộ đã đành, mà còn làm cho Việt Cộng hối hận đã rước cái của nợ Ca-K này về tận nhà “phát ngôn bữa bãi” làm “thối hoảng” luôn cả “lá cờ vẻ vang của Đảng”. Đã chấp nhận “ăn Ca-K” thì cho dù có “thối hoảng” đến đâu cũng phải bịt mũi lại mà ăn.

Không biết mình là ai và đang làm gì?

Quả thật phen này con Kỳ-Nhông Ca-K đã một lần chọc giận cả bên Quốc Gia lẫn bên Cộng Sản. Tuy nhiên, mỗi giới bày tỏ sự phần nộ một cách khác nhau.

Phần nộ một cách cay cú, phải kể giới người từ lâu rì mọ dọn đường “hòa hợp hòa giải” với Việt Cộng, nay bỗng nhiên bị Kỳ-Nhông Ca-K nhảy ra cướp mất cơ hội; quý vị này cay cú vì mất “job”.

Phần nộ không kém cay cú nhưng “lich sự” hơn là quý vị chống đối cò mồi “chống đảng để làm tốt cho đảng”. Quý vị này bị hoa mắt bởi xảo thuật loè đời

làm như đằng sau tổng tích này có bàn tay của Mỹ, và như thế là Kỳ-Nhông Ca-K đã giành mất vai trò “đối trọng” của họ, phản kháng để “trang trí” cho chế độ. Phần nộ đây cảm tính nhưng cũng đầy cay đắng, là đồng đội cũ và những người ít ra cũng đã từng có chút kỳ vọng nào đó vào Kỳ-Nhông Ca-K. Rõ ràng là Kỳ-Nhông Ca-K đã “bỏ anh em, bỏ bạn bè”, nhưng quý vị này đã chọn thái độ “chờ xem nó về đây, nó sẽ ăn nói với chúng ta ra làm sao?”.

Phần nộ vì cho rằng Kỳ-Nhông Ca-K đã ôm mất hết “chính nghĩa Quốc Gia” đem đi đầu hàng Việt Cộng. Đây là thái độ của đa số Người Việt Quốc Gia, giới người bị Kỳ-Nhông Ca-K cho là “thiếu số” và thách đố với thái độ “đường ai nấy đi”. Thành phần này sẽ không bao giờ tha thứ cho Kỳ-Nhông Ca-K, ngược lại đã coi Kỳ-Nhông Ca-K như một thứ “Trần Trường Junior” để sẵn sàng tặng cho đương sự những bài học đích đáng. Ta sẽ thấy họ là đa số hay thiểu số khi “Trần Trường Junior” phải đối diện với họ tại nước Mỹ này, một ngày không xa.

Công tâm mà nói, phải nhận rằng “Trần Trường Junior” can đảm không kém “Trần Trường Senior”. Thử hỏi rằng cái can đảm kia của Junior xuất phát từ ý thức hay từ vô ý thức?

Nếu có ý thức, thì tổng tích phải nhất quán, chứ không thể thò ra thụt vào như cái lưỡi con Kỳ-Nhông. Nếu có ý thức

Cao Mà Thấp

1- “Cao cờ” nổ xảng bấy lâu nay,
Mặt chuột không hun cũng lộ bày.
Khí phách tầm thường như vậy đó,
Lập trường tồi tệ thế này đây.
Cam tâm khuất phục bấy man rợ,
Muối mặt luôn chui bọn cướp ngày.
Chỉ để về thăm quê một chuyến,
Hay làm “Chính khứa” loại cò quay?

2- Hay làm “Chính khứa” loại cò quay?
Bái Tổ “không vinh” miễn có ngày.
Chức vụ, uy quyền tuy đã hết,
Quê hương, trách nhiệm vẫn còn đây.
Toàn Quân Đại Hội, کیا đâu vắng?
Cá thể bưng bô, lại đặt bày!
Nói gót về theo tên Đổ... phản,
Thân danh bại liệt hẳn từ nay!

Từ Phong

Bài Hoa

1-Danh thơm chôn chặt kể từ nay,
“Bàn đọc” xưa kia đã tự bày.
Khí tiết Thọ Tường, ôi thế đó,
Tinh thần Ích Tắc, hẳn là đây.
Buôn non chiến sĩ từng bao độ,
Bán xối đồng hương chỉ một ngày.
Lên mặt “cao cờ” chơi quất quéo,
Tráo bài ba lá tựa con quay...

2- Tráo bài ba lá tựa con quay,
Cúi mặt luôn tròn lũ cướp ngày.
Chính khí Đinh Lê, bùng chốn đó,
Uy danh Trần Lý, bỏ nơi đây.
“Ham xoa” (1) hèn thế còn khoe mẽ,
“Thích chọi” (2) sang chi cũng đặt bày.
Mả bố táng lầm hang Pắc Bó,
Phụng thờ Hồ tặc kể từ nay.

Trường Giang

(1) Người thích chơi bài chim (Mạt chược).
(2) Người thích chơi đá gà.

thì không thể vừa nịnh bợ lại vừa làm mất lòng Việt Cộng. Nếu có ý thức thì không thể đồng thời nhập hàng là “sau ta có Mỹ”, đồng thời lại phân biệt ra là “có Mỹ xấu, có Mỹ tốt” (good Americans / bad Americans). Xét cho cùng, phần nộ với Kỳ-Nhông Ca-K là đã đánh giá quá cao ông ta. Chẳng qua ông ta vì vô ý thức nên không biết mình là ai và đang làm gì.

Thuộc loại “giữ nước nước mất, giữ nhà nhà tan” mà chưa biết thân, còn thầy đời dạy Việt Cộng làm độc tài với “chính phủ mạnh”. Biết mình là ai mà như thế ư? Thuộc loại “hàng thần lơ láo” không biết thân, còn trơ tráo gạ gẫm Việt Cộng “có cần gì, tôi sẽ ở lại giúp sức”. Bộ tướng Việt Cộng muốn “bịt mũi ăn Ca-K” dài dài hay sao?

Mở tiệm rượu thì tiệm rượu sập. Lập công ty đánh cá thì công ty đánh cá phá sản. Thế mà dám mở miệng thầy đời dạy dỗ Việt Cộng buôn bán, kinh tài kinh tế.

Đã không biết mình là ai, lại không biết mình đang làm gì; thế mới tội nghiệp.

Nguyễn Cao Kỳ về VN chuyến này là để vận động Việt Cộng chấp thuận hai (2) phương án đầu tư. Một là mở sòng bài ở Hội An, hùn hạp với Ba Tàu HongKong và Mỹ Las Vegas. Hai là dựng một nhà máy chế biến hải sản với vốn của Ba Tàu Singapore hùn với vốn của Tư Bản Đỏ tham những Việt Cộng. Ngoài ra Kỳ-Nhông Ca-K đã năn nỉ để xin lại mấy trăm mẫu đất ở Khánh Dương mà y đã chiếm hữu trước đây, nhưng CSVN đã thắng thắn từ chối. Đó thực sự là những gì Kỳ-Nhông Ca-K đang làm. Tư Bản Đỏ Việt Cộng ngay trang “Mỹ Tồi” và tất cả những dàn dựng, nào là “geo-politics”, nào là “real-politics”, nào là “chống Tàu cứu nước”. . . .đủ thứ danh nghĩa cao cả khác, chỉ là hỏa mù. Diễn xuất quá vụng, cho nên những trò hỏa mù đã làm hỏng phương án chính. Diễn xuất quá vụng, khiến cho Tư Bản Đỏ phe “đắc thế” tranh ăn đụng độ với Tư Bản Đỏ phe “thất thế”, báo hại cả hai phương án đều nằm ụ, rồi xù luôn.

Xôi hỏng bống không, Kỳ-Nhông Ca-K muốn nấn ná xin ở lại VN để một mặt tiếp tục vận động xem có vớt vát được gì không, mặt khác chuẩn bị cho con Kỳ-Nhông ra hải ngoại đổi lại màu xanh, tối thiểu có thể chịu đựng nổi những cà chua trứng thối dành cho “Trần Trường Junior”.

Đừng ngạc nhiên khi thấy Kỳ-Nhông Ca-K sau khi từ VN trở về Mỹ chuyến này sẽ “chống cộng” hăng tiết hơn bao giờ hết, chửi Việt Cộng mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Thậm chí còn “kể công” đại khái như “tôi đã đòi Phạm Thế Duyệt phải sửa sang lại Nghĩa Trang Quân Đội VNCH. . . . Tôi đã đòi VC phải làm và cấp chân tay giả cho thương phế binh VNCH y như thương phế binh VC. . . .” (Điều này Cựu Chiến Binh Mỹ đã đòi rồi và VC đã nhượng bộ rồi). Rất có thể, Kỳ-Nhông Ca-K còn gán đại vào mồm tên VC này hay tên VC nọ những câu chúng không hề nói, tạo ra đôi chối tùm lum; hàng ngũ VC vì thế không tránh khỏi lộn xộn.

Nếu câu chuyện Khỉ đầu năm Con Khỉ mà kết thúc được một cách “rất khỉ” như thế, thiết nghĩ chúng ta cũng nên dẹp cơn phần nộ mà tha thứ cho Kỳ-Nhông Ca-K một phen, chỉ nên cảnh cáo ông ta rằng tự hậu “biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe” và “có mồm thì cắp, có nắp thì đập” đừng có “cương ẩu” nữa mà mang vạ vào thân. Nói cho cùng, đem “Mỹ tốt” ra loè được Việt Cộng, bắt chúng nó phải “bịt mũi ăn Ca-K”, phải kể là một thành tích sáng giá, đủ để cho bị can Kỳ-Nhông Ca-K được hưởng trường hợp giảm khinh trước tòa án lương tâm của Cộng Đồng Người Việt Tự Do trong cũng như ngoài nước Việt Nam.

Phùng Ngọc Sa

Tưởng Niệm Cuộc Hải Chiến HOÀNG SA

(19 tháng Giêng 1974)

Ngày 19 tháng 1 năm 1974, Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa đã chiến đấu với bọn xâm lược Trung Cộng để bảo vệ quần đảo Hoàng Sa. Hạm tổng hạm Nhật Tảo, HQ10 của hải quân Việt Nam Cộng Hòa đã bị đánh đắm. Hạm trưởng, thiếu tá Ngụy Văn Thà, hạm phó đại úy Nguyễn Thành Trí và nhiều chiến sĩ hải quân tử trận. Quân xâm lược Trung Cộng đã chiếm đảo Hoàng Sa, phần đất thân yêu của Tổ Quốc Việt Nam. Là người dân Việt, ai mà không đau lòng, phần uất. Thế nhưng bọn mãi quốc cầu vinh Việt Cộng lại ra công hàm, do thủ tướng Phạm Văn Đồng ký, công nhận quần đảo Hoàng Sa nay thuộc về Trung Cộng. Sau này, một lần nữa, Việt Cộng lại xác nhận điều đó với lời lẽ như sau (trong báo Sài Gòn Giải Phóng, tháng 5 năm 1976) “. . . chủ quyền Hoàng Sa thuộc về Trung Quốc hay thuộc về ta cũng vậy thôi. Khi nào chúng ta muốn nhận lại quần đảo này, Trung Quốc sẽ sẵn sàng giao lại. . .”. Đã 28 năm, nỗi đau mất đảo chưa nguôi, nay Việt Cộng lại cắt đất, dâng biển cho Trung cộng. Người dân trong nước lên tiếng, như anh Lê Chí Quang với bản điều trần “Hãy cảnh giác với Bắc triều” thì tức khắc bị Việt Cộng bỏ tù. Việt Cộng đã dùng bạo lực để bịt miệng người dân, nhưng không thể ngăn được lòng sục sôi căm thù bọn bán nước, không thể ngăn được giòng nước mắt xót thương mảnh đất thân yêu của tổ quốc bị cắt lìa.

Hôm nay, để tưởng niệm ngày hạm tổng hạm Nhật Tảo, HQ10 của Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa cùng với các sĩ quan, binh sĩ hải quân vùi thân dưới lòng đại dương, ngay bên cạnh quần đảo Hoàng Sa thân yêu, chúng tôi xin đăng lại một bài thơ của một nhà thơ (ẩn danh) miền Bắc, gửi vào miền Nam (1974) ngay sau khi nghe tin bọn xâm lược phương Bắc chiếm đảo Hoàng Sa.

“Xin kể thêm tôi. Thành 19 triệu một người. Trái tim tôi đập về trong nớ. Dòng máu xa nguồn bỗng giận sôi”.

“Hoàng Sa, Hoàng Sa! Cái tên nghe buồn từ thuở ban sơ. Đối với tôi đã là da thịt. Dẫu chỉ là một mảnh san hô”.

“Lại đau chằng vết buốt tự ngàn xưa. Trong sử cũ còn hằn dấu ngựa. Từ thảo nguyên xa, từ biên ải lửa. Khói tràn về đen thẫm những giấc mơ. Đếm bao nhiêu người vợ đợi chờ. Em ơi, trên từng trang sử nhỏ”.

“Xin kể thêm tôi. Thành 19 triệu một người. Thành viên gạch hồng tươi. Làm bức tường thành ngăn triều sóng dữ. Giữ không cho rơi một giọt mật nào. Mỗi giọt ra đi chính mỗi giọt máu đào. Từ bao đời cha ông nhỏ xuống”.

“Người bạn hải quân miền Nam ơi. Trên đảo mù sương hôm đó có tay anh cầm súng. Từ những hạm tàu rẽ sóng đại dương. Tôi thấy pháo anh giương nòng sừng sừng”.

“Cuộc chiến đấu kết thúc dù bi thảm. Bài ca anh hùng vẫn vọng trời cao. Xin cho thơ tôi góp phát súng chào. Vĩnh biệt tuần dương chìm giữa sóng. Đáy biển âm thầm ngàn năm lạnh cóng. Vẫn mặn nồng lòng Tổ Quốc ta”.

Phạm thành Châu